

קול התנין

יו"ל ע"י ועד הורים'
למסירת מידע
ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
דוא"ל: kol581562@gmail.com

שליליים שזה זמן ועידן ציפו וייחלו להזדמנות שכזו, על מנת לשבור את החומה המבדלת בין החרדיות לישראליות, וכעת בעקבות האסון הנורא הם עושים הכל להוציא מחשבתם מהכח אל הפועל ולגרור את אותם חסרי חוט שדרה, להיטמע באידיאל הלאומני-ישראלי, ולהקימו לתחיה - אם לא בציבור החילוני שאיבד את אימונו בו - לפחות תהיה להם עדנה ביהדות החרדית המתקדמת...

שומרים על דעה צלולה

ואין זה דבר של מה בכך, מי יאמר זיכיתי לבי ולהיות בטוח שהינו מחוסן מלהידבק בחיידקים המסוכנים המרחפים באוויר?

אם אדם מבוגר שכבר מיושב בדעתו, עלול להיות מושפע מהאווירה הסובבת, ודאי שהראשונים לסכנה הם הנוער הצעיר, הבנים והבנות בכל הגילאים, החשופים ל'חדשות' של 'קווי הנייעס' למיניהם, ולפרשנויות ודעות שליליות של עיתונים ופרסומי חוצות, הזועקים כניעה תודעתית ומחשבתית לגורמי הסכנה ומעוררי הקטרוג - פריצי בני עמנו - שנשא ראש להעמיד חזון ונכשלו.

כיצד עלינו לנתב את הימים הטרופים לחיזוק בדקי החינוך

אדרבה, מאשפות ידים

קווי האויב הרוחני הציוני, מיני אז והלאה הם באבדן דרך, למרות שכל ההווייה של "כוחי ועוצם ידי" שהצבא והמדינה הרעיפו כל השנים על האזרחים, קרס באחת כמגדל קלפים, והמסקנה באופן טבעי הרי היתה צריכה להיות התנערות טוטאלית מהאשליה המנופחת על הצבא הכל יכול, ולחזור לאיתן התורה ולהשקפה החרדית הצרופה, העמוסה מזן אל זן ביסודות בהירות וברורות כאור יום כפי שקיבלנו מגדולי הדור.

אך והנה לדאבון לב, מתודעים אנו להיפך הגמור, שדווקא בעידן שבר שכוה, מבולבלים אלו שקעו עוד יותר עד צוואר בהשקפות הפוכות, וקולות ההזדהות והסולידריות התגברו אצלם עד לאיבוד חושים ואיבוד דעת מינימלית שהיו עד עתה נחלת כלל החרדים.

ואולי לא רק הם האשמים בדבר, כי לצערנו ישנם בחברה החרדית גורמים

מורגל בפי הבריות שבעת חירום ישנם כללים אחרים מאשר בעת רגיעה. כי אז כוחות הנפש מצויים במתח, והם מוגבלים מלשמוע תוכחה אישית.

אמנם, בכל מה שנוגע לעורר על חיזוק רוחני, תיקון בדקי הבית, חיזוק להתרחקות ממכשולות רוחניות, הרי שהזמן היותר מתאים הוא דווקא בעתות אלו. הלבבות פתוחים צמאים ומשתוקקים לקרבת אלוקים, ודווקא המציאות העכשווית המוחשית שכל הקיום הינו בלתי ודאי, מעורר לאמונה ולהתקרבות לבורא עולם.

וזה הרי כל התכלית של הברקים והרעמים שנקלענו לתוכו מיום שמחת תורה שעבר, לפשט עקמומיות שבלב ולשבר את ההרגלים העומדים בדרכינו - דרך החתחתים, המונע מאתנו לחתור אל התכלית הרצוי בעיני ה', בכל שטחי החיים.

מה ה' דורש מעמנו בשעה זו? האם רשאים אנו לעשות את העבודה למחצה? האם יש לנו פריווילגיות כלשהן לבחור מה עלינו לתקן ומה לא? ודאי שלא!

האווירה הלאומית המחשמלת, גוררת אחריה שרבים מאלו שעד לשמחת תורה עמדו על הגדר והתחזקו במידה זו או אחרת שלא לחצות את הקווים לעבר

חוסים תחת
כנפי השכינה
או תחת
'מודל כנ"ף'

מסר הרסני של
"אימוץ שם
חייל לתפילה"
בבית יעקב

בכל רגע נתון מתחדשים הנסיונות, והעבודה הקשה והמייגעת היא להעמיד את הדעת על מתכונתו בבסיס נכון ואיתן שכל רוחות לא יזיזוהו, והיא מהעבודות הקשות שבמקדש המוטלות עלינו, על כל אב ואב, על כל מחנך ועל כל מורה דרך לרבים.

הזדמנות פז לעשות חושבים

התקופה הסוערת בה שרויים אנו, הינה הזדמנות ראויה לעצור ולחשב את המסלול האישי מחדש. אם כל אחד נדרש לעשות את חשבון נפשו, בודאי שעלינו לדון שוב על יחסינו ואחריותנו לעצמאות החינוך.

המצב בארץ ישראל, אין כמוהו כמשל מדוייק למתרחש עמנו בשדה החינוך, אבל לא רק כמשל אלא שהיא ממש תופעה מקבילה לשני המישורים. הבטחוני והחינוכי.

במה דברים אמורים?

המערכת הביטחונית והאזרחית, מצוייה באחת משעותיה הקשות, החרדה והחשש מפני הבלתי ידוע מצמיית את החושים ומשתק את הלבבות. 'תרופות הרגעה' הינו מצרך קריטי בעת הזאת. ואת זה קיבלו - השלטון והאזרחים - בדמות ביקורו המפתיע של נשיא ארה"ב והפרסום הפומבי של הגעת נושאות מטוסים, כמו גם נושאות מטוסים גרעינית ומענק של 8 מליארד דולר וכיו"ב, על מנת לסוכך על הגטו הציוני הקטנטן השוכן במקום הכי אסטרטגי במזרח התיכון שענייני כל העולם נשואות אליו.

במקביל ל'תרופות הרגעה' אלו, נצרכו ביותר 'תרופות הרגעה' ל'חוסן הלאומי' - כפי שהם מכנים זאת, ואת זה מספקים להם אותם חרדים רופסים שרצו בריצת אמוק להשתחוות לצלם הצהל"י.

הממסד השלטוני בכללותו על כל זרועותיו, זקוק להזדהות ותמיכה מול המציאות הקורסת שלו, וככל

שההתפרקות האנושית של הממסד והחברה גוברת והיא מאמצת לעצמה סגנון ותרבות חיים של בהמות השדה, כך הם יותר חשים באבדן העצמי הפנימי שלהם והם זקוקים עוד ועוד לחיזוקים והזדהות עם ההווייה הקיומית שלהם.

את זה הם מקבלים במלוא חפניים מאותם חרדים רפואי הלבבות המוכרים נשמתם לשטן ומחליפים את תלבושתם בתחפושת צבאית, גם אם זה על חשבון עתידם הרוחני שלהם ושל בניהם ובנותיהם והמשך דורותיהם בעתיד הקרוב או הרחוק יותר, המעמיד בספק את הישארותם כיהודים שומרי תורה, אם בכלל במחנה היהודי ח"ו.

הזדהות כמצרך קריטי

כל החזיון הזה הינו רק כמשל לנושא החינוך. אותם חרדים הרואים רק את ההווה ונפשם יוצאת מקנאה מכמה פרוטות עלובות המצויות בשפע אצל זולתם, וממציאים אג'נדה של סלחנות לשינויים בסדרי החינוך המקובלים, גם הם משתחוים לצלם של "המחוז החרדי", לאותו 'מחוז' שכבר הוכיח די והותר לכל המערכת החרדית המתקצבת, שהוא לא 'מחוז חרדי' אלא מחוז חילוני של החטאת הרבים המחופש לחרדי, בדמות מפקחות - גם חרדיות - שמערכת האמונה היהודית בנפשם מושחתת עד היסוד.

אם השלטון הכפרני כבר כבש יעדים אסטרטגיים רוחניים, מידי מי שאמור היה לשמור על צעירי הצאן; אם השלטון רווה נחת מעצם המציאות שהמוסדות מבקשים להישאר תחת חסותם; הרי כאשר תלמודי תורה במרד ובמעל בשאט נפש ובחוצפה קמים ומכריזים, הננו! אנו משנים מהמקובל בסדרי החינוך בארץ ישראל, הרי שהשלטון הכפרני ניצח! לא עוד נצחון על מעוז חרדי נוסף, כי אם ניצחון כוללני על תורתנו הקדושה

הנצחית.

כמה עידוד ועוצמה מקבלים הם מכל קורטוב של התפרקות חרדית? מכל סרך של התרפסות חרדית?! האם ניתן לתמחר את העלות של ניצחון חילוני שלטוני זה? האם יש ספק שהמחיר מתורגם למלחמה כוללת על עם ה' בעוד מישורים?! האם המתמטיקה הפשוטה הזו פשטה את הרגל?

יתור על עקרונות החינוך החמצני של מרשיעי ברית

למרבה הכאב, הורגלנו לחיות בגן עדן של שוטים, לשחק בעתיד כלל ישראל, מתוך הסתמכות על מרשיעי ברית שהם יתנו את הגפן התירוש והיצהר וישפיעו שפע גשמי, בו בשעה שהם חשים שההשקעה שלהם בבורסה החרדית הקורסת, היא אך ורק לטובתם, והיא משרתת את מאווייהם מאז ומקדם.

הרי משרד החינוך והשלטון על כל זרועותיו השואף ומבקש ומתחנן להרעיף על המערכת החינוכית החרדית כסף וזהב לרוב, אין זה מתוך "מידת החסד" שהוא נחון ומצטיין בה, האכזריות והניכור של הממסד הישראלי ידוע לכל - חילוני וחרדי כאחד - וניתן לחבר על כך כרכים עבי כרס, אלא שהפתרון היחיד הוא כפי שהמשנה (אבות ב, ג.) מזהירה אותנו. "הו זהירין ברשות, שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן, נראין כאוהבין בשעת הנאתן, ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו".

אם כלפי כל שלטון נכרי נאלצים אנו לחקור ולחפור, עד שאנו מגיעים להבנה היכן מונח ה"לצורך עצמן", הרי שכאן תחת השלטון הכפרני השולט עלינו - שכבר הוריד לשאול מליוני נשמות ועדיין מכריז גלויות שהוא זומם לכלות את שארית המאמינים ע"י שילובם בתרבותם, בצבאם ובהשכלתם - אין

בשאלת מקומות העבודה המפוקפקים לבנות ישראל הכשרות, האמורות להתנהל בהתאם לצו האלקי "כל כבודה בת מלך פנימה".

אם מקילים בזה בשוגג או בשאט נפש, אזי מן השמים מזכירים לנו, שלא לעולם חוסן והפרנסה היא אך ורק מידו יתברך, גם בעת שלום ורגיעה.

כאשר עמודי עולם מתרופפים, הן מצד המצב הקיומי הגשמי שמי יודע מה יולד יום, והן מהצד הכלכלי המצמצם יותר ויותר והסוף לא נראה לעין. הלוואי יד ה' היתה זאת לרחם עלינו שנביט וניזכר את זעקת הנביא המדבר בשם ה' כי "לא מחשבותי מחשבותיכם", וכי לא לעולם חוסן. הרי מאמינים בני מאמינים הננו, ויודעים שהכל בר חלוף ואחרי ה"להשמדם עדי עד" של הצלחת הרשעים, נזכה לגאולה השלמה, ומי שיזכה להינצל הוא רק מי שיתרחק מתרבות הגויים, כמובא בספר 'לקט רשימות' בענייני חנוכה, ממרן המשגיח דלייקווד רבי נתן מאיר וואכטפויגל זצוק"ל בזה"ל: 'אמר המשגיח, יש לי בקבלה איש מפי איש מרבי יהושע לייב דיסקין זיע"א "שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח כל העהרליכער אידן יינצלו", ומה זה עהרליך איד - מובדל מן העמים. לא מדובר פה, להיות אחד מל"ו צדיקים, אלא אם מובדל מחוקות העמים, ואין לו שייכות עם הקולטור שלהם! עם העתונים שלהם, והמוזיקה והספרים שלהם, ומנותק מהם, אז אומר הקב"ה "אתם שלי"! ונמצאים ברשות אחרת, ואין שום שליטה עליכם'.

ומכאן עלינו לקבוע עמוק בתודעתנו שאין לנו התרחקות יותר נדרשת מאשר התרחקות מהתרבות הישראלית, זו שכל קירוב אליה מעמעמת את טהרת אמונתנו ויראתנו ונותנת תמורתה יהדות מזוייפת עם חידקים לאומניים עטופים בפריקת עול גלוי ומסווה.

החרדיים נמוכה מאוד, כך שמדובר במשאבים רבים שאמורים לעבור ללא השגחה ראויה. ואכן בפועל, באף רשת חרדית אין הוראה מלאה של לימודי אנגלית לבנים, ובכולן לימודי היסוד לבנים נפסקים כבר בכיתה ח'.

לעומת פרשנות זו יש להאזין לתגובתו של ח"כ מ.ג. מיהדות התורה האומרת את הכל:

"הרי כל אופק חדש זה פיקוח, לפני עשור היו רבנים שלא הסכימו בגלל הפיקוח, כעת הסכימו, לומדים שם ליבה, איפה היושר שלכם, שהמורה חוזרת הביתה ומקצצים לה בשכר?!"

במילים אחרות: 'נכנעו לכם עד הסוף, הכנסנו את לימודי הליבה, בגדנו ברבנים, כאשר כל זאת עשינו בעד בצע כסף, אז מה רוצה משרד החינוך מאתנו?..."

למעשה הנושא עדיין תלוי ועומד, והמפלגות החרדיות מקיימים מאבק עיקש ואגרסיבי נגד עמדת הממשלה (שלא כמנהגם בענייני אידישקייט שלא להתגרות יתר על המידה...) וכן חלק גורמים בממשלה נוטים כן לשחרר את התקציבים הללו של "אופק חדש", אך כמובן שזה על חשבון עצמאות החינוך החרדי.

שנונו אל' ואשובה אל'כם

כיצד עלינו להביט על כל ההתרחשות הזאת? הרי ברור לכל בר דעת ובר לבב שמן השמים מרמזים לנו שהכל בידי שמים, וכי עלינו לחזור לאיתן התורה, לצעוד בדרכי אבות להקפיד שלא לשנות כקוצו של יו"ד מדרך החינוך המקובל כאן בארץ הקודש מפי גדולי הדורות זיע"א.

אם אנו רואים שמיסד ההייטק מתנדנד ולא ידוע מה יהא באחריתו, הרי מרמזים לנו מן השמים שלא נקל ראש

צורך לחקור ולחפור, בעת שה'צורך עצמן' הוא כל כך גלוי וברור.

והם, ככל שהם רואים שהמסד החרדי משווע להם, משקיעים הם בו יותר ויותר. הם הרי מאמינים ב'מקרה' וגם כיום בעת המלחמה הקשה והשבר האזרחי, עדיין הם מדברים על "היום שאחרי". הם אינם מתייאשים אף פעם. ולמרות שהם בשבר מדיני וחברתי עמוק ונורא - מחשבים הם מסלול עתידי כיצד דווקא באמצעות השבר, הם יוכלו להמשיך את הנהגת המדינה עם כל תכניותיהם ומאווייהם להרס דת קדשנו ושארית ישראל.

שעת החירום כמנוף...

אין מן הראוי ולא אנושי להיות שמח לאיד. הסגנון המתרים, 'אמרנו לכם' הינו דבר דחוי ובלתי מתקבל בין בני אנוש. אין זה סוד שכסף גדול אמור היה להגיע למוסדות, תמורת הסכמה לתכניות פיקוח חדשות בעייתיות הידועים בשם "אופק חדש" או "אופקים", שהתקבלו בברכה ברשתות החינוך החרדיות ומאיימות על כל מה שעדיין נותר ב'יש' החינוכי החרדי.

והנה, בצל המלחמה וההשלכות הפיננסיות על המשק, ובמסגרת קיצוצים נרחבים בתקציבי כל משרדי הממשלה, 'אגף התקציבים' באוצר מנסה לעכב את הסכומים שהובטחו, בנימוק שהכספים הינם לעת עתה "כספים קואליציוניים" בלבד, ואינם נמצאים בבסיס התקציב. מתברר שכל עוד הרשתות החרדיות לא הוכיחו את כניעתם לכל דרישות הפיקוח של "אופק חדש", דאגו פקידי משרד האוצר שלא לעגן בחוק את התקציב ולהשאירו בתור כסף קואליציוני בלבד.

כאן מונח האסון האמיתי. עבור משרד החינוך זמן זה הינו יקר מפז, שמשמש כמנוף להטמיע את כל דרישותיהם. וכפי שמגדיר זאת אחד הפרשנים בתקשורת: "רמת הפיקוח על בתי הספר

מסר הרסני של "אימוץ שם חייל לתפילה" בבית יעקב

אב לתלמידה עדכן את מערכת "קול החינוך", מה ששמע מכלי ראשון על מה שהתרחש לאחרונה בבית ספר של "החינוך העצמאי" בשכונה חרדית מובהקת.

היה זה באמצע היום בעיצומם של הלימודים, הודיעו לבנות שאחד מאישי החינוך העצמאי ישמיע סיפור חשוב במערכת הכריזה של הכיתות.

וכך הוא סיפר: "זוג מחו"ל שעלו לארץ והתגלגלו מפה לשם, פגשו אדם מסויים וכאשר שמעו את שמו, נזכרה האשה שלפני מספר שנים באחת המלחמות חילקו שם לתפילה והחייל עליו היא התפללה זה הוא, והתרגשה מאד מ"סגירת המעגל"

המסר שעלה מהסיפור שסופר לתלמידות, כי רעיון זה של "אלף למטה" הינו טוב ומבורך, לפיו כל אחד מקבל שם של חייל ומתפלל וחש אליו קשר נפשי.

זה מה שהחינוך העצמאי רואה לנכון להעביר באופן ישיר לכל התלמידות. ולא די שהדובר הביע לתלמידות מסר אנטי תורני, אלא חיזק זאת עם סיפור ההתרגשות שהנה החייל נמצא כאן ועדיין זוכרים את ההזדהות והסולידריות עמו, וכדי בזיון וקצף.

העד מסיים את סיפורו באומרו: אני מכיר כמה וכמה אברכים חשובים מאוד שעדיין שייכים בהשקפתם למה שחינך אותנו הגה"צ רבי ישראל אליהו וויינטרויב זצ"ל לפני כ-15 שנה שהדבר הזה הוא טרייף, אך למרבה הכאב בנותיהם לומדות בבית ספר זה המעביר מסר שכזה לתלמידותיו.

לזאת מצאנו לנכון להעתיק קטעים מתוך השיחה שמסר הגאון זצ"ל, שכידוע מרן הגרא"מ שך זצוק"ל כתב הסכמה נלהבת על מאמריו הנפלאים והבהירים שהודפסו בספר "התקופה בסערת אליהו".

היא וללמוד אני צריך. וענהו בזה"ל: באמת אין הם שייכים להצלה בכלל, מחמת שהם לא בסדר, ואילו באנו לחשב את הניצולים והנהרגים הנה הניצולים הוא רק מכח בני התורה שהם גרמו להצלה, ואילו הנהרגים הם רק על חשבונם, ואילו הם לא היו הרוגים **בכלל!** אח"כ הוסיף: שמעולם! - אף פעם, **פשוט אף פעם!!** - לא עלתה על דעתם טובתם של ישראל...

הדבר השני שיש להבהיר כאן הוא, מהיכן הוא רגש הנחיתות הלזה היושב בתוך רגשותיו של הבן תורה, להרגיש כניעה למול ה"בעלי בשר" הללו. כתיב (מלאכי ב יג), "הוגעתם ה' בדבריכם, ואמרתם במה הוגענו, באמרם כל עושה רע טוב בעיני ה' ובהם הוא חפץ, או איה אלוקי המשפט". מדובר כאן על ב' שיבושים שיהיו בדורות שהפסוק מדבר עליהם - שהח"ח כותב שהמדובר הוא על עקבתא דמשיחא - והיינו מכח מצב שישירור במציאות בעת ההיא, והוא, שתהיה הצלחה מופלגת לרשעים וממילא יאה זה תמיהה אצל הציבור, היתכן הצלחה כ"כ גדולה לרשע? באופן דבהיות שערכי הטוב כ"כ מושפלים עד כדי שאין לו מקום להראות את פניו היפות במצב כזה שהרשע תופס את עיקר המקום בעולם, אז מכח זה, נכנסים דעות כוזבות לתוך עולמו הקטן של האדם, ובאחד מב' האפשרויות הנזכרים בהפסוק, או, "כל עושה רע טוב בעיני ה' ובהם הוא חפץ", כאילו מן השמים מרוצים מהם רח"ל. או, "איה אלוקי המשפט", היינו שהכל הפקר, לית דינא ולית דיינא, כי הרי אילו היה משפט א"כ היה הרשע נענש והצדיק נשכר, ואילו בפועל נראה בדיוק ההיפך דלהרשע טוב ולהצדיק רע, הרי שאין משפט.

אליבא דאמת, זה מה שקורה איתנו מאחורי הפרגוד, בתת הכרה שלנו! אם כי בודאי אין המדובר ברמה כזו כלשון הפסוק שה' חפץ ברע או שלית דינא ודיינא, כי הלא ב"ה אנחנו מאמינים בני מאמינים. אך מ'מ סו"ס תמיהה זו דוחפת את האדם (מי בהכרה ומי בתת הכרה) להסתכל עם פשרנות קצת לצד הרע, ...נו, זה לא גורא כ"כ, והראיה שמן השמים סובלים את זה כי הרי נותנים להם הצלחה גדולה... אבל האמת היא שאין זה אלא רק כדי להעמיד אותנו בניסיון (אם נתבלבל מה"ניסים" שקורים אצלם), כמה זמן יקח הניסיון הזה אנו לא יודעים, אך זה ברור, שמי שיעמוד בניסיון ויעבור אותו בהצלחה עליו נאמר (בהמשך שם במלאכי) "אז נדברו לראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זיכרון לפניו לראי ה' ולחושבי שמו".

על כל בן תורה לדעת שמדידת הערך העצמי באופן זה (של חתיכות בשר!) אינה מדידה! ... צריך לדעת שכח התורה שלנו היא **המציאות היחידה** שנקראת מציאות ורק מה שנקבע על ידה למציאות הוא מציאות (ואין שום כח קובע אחר מבלעדיה) ואילו מה שחוץ מזה **אינו מציאות!**

כאן היא נקודת הבעיה בענייננו. זה גופא שישנה אפשרות לדבר לבן תורה בסגנון: הלא עתה עת מלחמה, וצריך ישועה, (...אמת...) קום נא ועשה שותפות עם החייל היוצא בחזית כי הלא הוא מוסר נפש בשבילך ואילו מה אתה עושה?? כלום!, יושב ובטל, ...נו אז לפחות תשתתף (במשהו קטן)... אנו מכריזים כאן: יש ב' דברים עקומים בגישה זו:

(א) בודאי, נכון צריכים לישועה... אבל **לעשות כאן שותפות? ולהסתכל כאילו יש כאן מגע וחיבור בין המחנה שלנו להמחנה החילוני, זהו טרף!** כי שותפות זו פירושה היא, שהמחנה התורתי מכיר את עצמו כחלק מהמערכת והוא עושה פחות ממה שהחייל בחזית עושה (כי הרי הוא לא נמצא שם)...

סיפר לי הגה"צ רבי יוסף ליס זצ"ל - שהיה נאמן ביתו של הרב מברסק זצ"ל - שבשנת תשי"ז שהיתה אז מלחמה בין א"י למצרים שארכה במשך חודש (או יותר) ונהרגו אז בערך 500 חיילים, והוא נכנס בשעתו קמיה דהרב ז"ל ושאל אותו ילמדנו רבינו איך צריך להיות המבט על כל מה שקרא כאן? תורה

"לאחרונה, פורסם בציבור שיטה חדשה בהנהגת הציבור, אשר לא שמענו ולא ראינו מרבותינו והם לא מרבותיהם, אף פעם לא היה דבר כזה! שמו של חידוש זה הוא "אלף למטה", שפירושו שכל א' מבני הישיבות והכוללים "יאמץ" לעצמו "חייל" שיהיה תלוי "על חשבוננו", שילמד עבורו או יתפלל עליו. דבר זה הוא טרף! ומעולם! בזמן שחיו כאן הרב מברסק זצ"ל ושאר גדולינו זצ"ל לא היה דבר כזה (בשום מלחמה), לתת לבן תורה תיפקוד חדש... חייל על חשבוננו... ואכן, מי שהוא תמים! מגיב: "מה רע בדבר כזה, אדרבה, הלא הם מוסרים נפש בשבילנו א"כ למה לא? זהו דבר חשוב מאוד..." העובדא שכל שני וחמישי יכולים למכור להציבור דברים חדשים אשר לא שיערום אבותינו ויתקבלו אצלו כ"כ בקלות, הנה אין זה מורה על התפתחות לטובה בהציבור, אלא אדרבה, רק על האי יציבות והעריערור שיש בהשקפה.

ברצוננו לברר כאן את חומרת הענין ובפרט שהיא בעיה עמוקה מאוד. אמנם בהקדים, דבודאי אין כאן הנידון על עצם המושג של תפילה בעת צרה ובודאי פשוט הוא דעת צרה ומלחמה הוא סיבה לעורר אותנו להתפלל על ישועה, אבל בודאי אין אנו מאן דאמר להגיד להקב"ה איך לעשות, ומה לעשות, וכל חובתינו בעת כזאת אינה אלא כפי המבואר בשו"ע שבעת צרה מתפללים על ישועה, ותו לא מידי!

חוסים תחת כנפי השכינה או תחת 'מודל כנ"ף'

כאשר נישאל האם יתכן 'פחד' שדווקא יחזק אותנו ויגרום לנו שמחת חיים ורוגע נפשי, התשובה שלנו תהיה: בודאי! פחד מהדר גאונו של בורא עולם! ולהגיע לדרגת הפחד הזה אנו מתחננים, מבקשים ומודים "לפניו נעבוד ביראה ופחד ונודה לשמו בכל יום תמיד", כי אין זה פחד מרע העלול ח"ו להגיע עדינו, זה דוגמת פחד ממלך אדיר שקבלנו ממנו הזמנה להגיע אל ארמונו, למרות שאנו יודעים שהוא מלך רחמן ודואג לנתיניו באופן נפלא והוא רוצה להיטיב גם עמנו, בכל זאת נתמלא ביראה על כך שזכינו להיקרא לבית המלך, ויראה זו רק תעורר בנו שמחה עצומה מאין כמוה כי לא כל אחד זוכה לזה. מאידך, השמחה הזו לא תמחוק מאתנו את היראה וההתרגשות.

ואף שישנם שני סוגי יראה, יראת העונש ויראת הרוממות, אך גם יראת העונש, הוא כאותו תינוק שמזהירים אותו שלא לעבור בכביש לבד, ואף שמחוסר הבנתו כרגע הוא לא מבין למה עוצרים בעדו, אך כשהוא יגדל מעט ויבין שזה בסך הכל היה לטובתו, הוא מאד ישמח ויתמלא הכרת הטוב להוריו שייראו אותו מלעבור בכביש, וזה יעניק לו שמחה ורוגע נפשי בידעו שיש מי שדואג לו באמת ורוצה רק את טובתו, ומסיבה זו הוא יירא אותו.

וכסיל לא יבין את זאת, שהיראה שאנו יראים את בורא עולם, הן יראת העונש ובודאי יראת הרוממות, אין מתנות יותר חשובות ויקרות מהם! זאת ועוד, היראה מבורא עולם, תביא אותנו למצב שמלבדו לא נירא מאיש, בידענו שאיש לא ירים ידו ורגלו, לולי שאבא רחמן שבשמים נתן לו את הרשות לכך, ומאחר שאנו סומכים ובוטחים בו, שכל רצונו הוא אך ורק להיטיב עמנו, נמצא שאין לנו ממה לפחד כלל משום דבר בעולם. כך שיראה זו משרה בנו שלווה עצומה, מנוחת הנפש ורוגע מאין בלתו.

ואין זה אומר, שאין צורך להיזהר ולהישמר מסכנות, לא ולא! בודאי שמחוייבים אנו להישמר מדברים שע"פ דרך הטבע עלולים להזיק, כי זאת צונו הקל, אך דברים שלא אנו הבאנו בידיים על עצמינו, רק הגיעו ללא הזמנה' שזה אומר שדבר זה נשלח משמים, מה לנו ליירא הרי יש מישהו ששלח את הדבר הזה, ואותו אחד הרי אוהב אותנו אהבת נפש הרבה יותר מאבא ואמא, והוא

אם שרוי בדאגה בלתי פוסקת מהעמיד, שני הצדדים הללו מסוכנים מאד! ושניהם זקוקים בדחיפות לטיפול, על מנת לצאת ממצבם.

ישנו פחד, שלא די שאין בו כל חסרון, כי אם אדרבה ככל שהפחד יתחזק, הוא יגרום לו שמחת חיים אמיתית ורוגע נפשי בל יתואר, ומלבד ההנאה העכשווית מהרוגע ומהשמחה, הדבר גם ישפיע על בריאותו ואריכות ימיו.

אם נשאל גוי, האם יתכן כדבר הזה, הוא ללא ספק יענה: לא! כי בהבנתו פחד מעבר לנצרך, גורם את ההיפך משמחה ורוגע, וממילא מפצרת ימיו. בלילה קשה לו להירדם ממוחשבות מפחידות המטרידות אותו... הוא מסוגל לקום באמצע הלילה לבדוק אם הדלת אכן נעולה היטב... כשהוא שומע רחש כל שהוא הוא נבהל עד לשד עצמותיו... כשתוצאות בדיקה מסויימת מראות על בעיה כל שהיא בגופו, הוא חושש לחייו... כשהוא שולח ילד לחנות, הוא עומד בחלון לוודא שמאומה לא קרה לו... ואם הוא מחייג אליו ואין מענה מייד, הוא כבר דואג וחושש לגרוע מכל... ומי מדבר באם המעביד שלו הודיע שהוא מפוטר מהעבודה, נס יהיה אם הוא לא יקבל התקפת לב על המקום...

ואם הוא קורא בעיתון על אסון שהתרגש סמוך למקום מגוריו, ומי מדבר באם ראה את הדברים בכלים הטמאים, שאז ורואה אותם מול עיניו בהקיץ ובחלום, אזי עלולה דעתו להשתבש ולגמרי מהדיכאון הנוראי שיתקוף אותו... כגוי ומושגיו, הוא אכן צודק! אלו הם תגובות "נורמליות" אבל אנחנו, יהודים מאמינים בני מאמינים,

הקב"ה הטביע באדם את רגש ה'פחד', ולא בכדי, אלא על מנת שהאדם יישמר מדברים מסוכנים ויברח מהם. באם לא היה טבוע בו רגש זה, הוא לא היה בורח מהסכנה ומסתכן בנפשו. לכן פחד הוא רגש חיוני והכרחי לאדם, וניתן לראות זאת בילד קטן שעדיין לא מבין בין ימינו לשמאלו, שהוא מסוגל לרוץ לכביש הסואן, להושיט אצבעו לאש וכדומה, ולכן אחד הדברים שהורים מלמדים את ילדיהם הוא, לפחד מפני הסכנות, כשהם מדקלמים בפניהם מה קורה באם יעשו כך וכך, וכאשר הילד גודל ומבין בעצמו את הסכנה, הוא בעצמו יירא מלהתקרב אליה, וכך הוא נשמר שלא להיזקק ח"ו.

מאידך, כמו בכל מידה, גם ברגש הפחד חייב להיות גבול, אחרת חייו של המפחד אינם חיים, כל תזווה קלה, כל עלה נידף, מרעידים את נימי נפשו, והוא נחלה בגופו ובנפשו, ובאופן שכזה הוא עלול אף לקצר את חייו עלי אדמות.

ישנם אנשים שהפחד שולט עליהם יותר, ויש שפחות, אך כל זמן שזה לא מאד קיצוני לכאן או לכאן, אז זה בגדר הנורמה, אך ברגע שאדישות טוטאלית מנוטת את האדם, או להיפך באם הוא רועד לא רק ממה שהווה, כי

המציאות משפיעה על מיליוני תושבי ישראל:

נוכח נתוני הזוועה ואי הבהירות העתידית הושק בעוצמה 'מודל כנ"ף' היסודי

אנשי חינוך בכירים קוראים להכיר את 'מודל כנ"ף' - המענה המושלם להגן על הווה ועתיד חיינו ■ במודל כנ"ף מענה מוקדמי וחינוכי להתמודדות בזמני החירום

לקיפוח באגרות זו חיו חס"י מות עשומות על חיינו של מיליוני אנשים, ולא הובנה על חיי הילד מים בחיות אלא על כל אחי האחי וגם מרעיון. המציאות שנוכחת עלינו בר" צה הועתה של מעל 1,366 הילדים, פרישת החוסים ובמקביל פצעי חם של האלימים, מסיפיה שירות

על כל אחי מאומנו. התונים המסורסם לגד אי הוראות העתידית, נרש את הקי רמת הסיקט נודל כנ"ף ע"י ארנון 'לחיות', כאשר המודל עניקו אליו כלים עומקיים להתמודדות יסודית המתאימה במיוחד עבור תחוקה זו.

המודל ענפו נוכש ויודע מאין ספור תחריים עולמיים, לצד ליקוט תובנות נודי באופן שאין לו וק, מתוך נסיון כביר של עשרות אלפי פניות שהגיעו למישרן הלכסוני מבינים שעי' ארנון 'לחיות' מבינים קרוב לעשרים שנה.

מבנה 'מודל כנ"ף': המודל בנוי להפליא ומורכב מ-3 חלקים עיקריים, המייצגים באישי תוכניתם את השם 'כנ"ף' ומבטאים את ההוראה וההנחיה אל מעל המציאות. ניתן לומר כי השם אכן חולם העשור השואת, וענה על הצורך הממשי של כל אחי בעת זו.

'כנ"ף' הנו ראשי תיבות של המסע 'כנ"ף נגד נעול פעילות', אך יש כל מילה במסגרת את תחומה הרבים.

המודל הוא במודל יסודי ביותר, הנידע לתקופות חירום ומלחמה. מודל מלווה את האדם מהליבו הראשוני של התורה וההיטלות עם הסיטואציה החירום, חיות ועד לילוב השאי של שני המציאות הנפשית המישריות - לתפחת.

המודל נעזר בקורות חשובות

רוצה אך ורק את טובתינו, אז מה לנו ליירא!

* * *

השחיטה הנוראה שאירעה בשמחת תורה האחרון, אכן גרמה להמונים מתושבי ארץ ישראל להיכנס לפחד וחרדות, עד כדי שיתוק חלקי או מלא, ומי מדבר מאלו שחוו מקרוב את הזוועה, או שנחשפו למראותיה הנוראיים באמצעות הכלים הטמאים (זה כבר לא החטא, זה העונש...).

כאן מגיע ההבדל העצום וההתומי, בין הירא והחרד לדבר ה', ובין הירא והחרד לרגשותיו. הירא וחרד לדבר ה', מבין שאבא הרחום שלנו שיושב במרומים, הביא עלינו את האסון הגדול והנורא הזה, על מנת שנתעורר מהתרדמה שנפלה עלינו, וכמובא בגמ' (ברכות נט.) "אמר רבי יהושע בן לוי לא נבראו רעמים אלא לפשט עקמומיות שבלב, שנאמר, והאלקים עשה שיראו מלפניו". הרעמים הללו שקולם הרם גורם לפחד, הפחד הזה מיישר את העקמומיות שנוצרה בלב. מעין ניתוח שאמנם בשעת מעשה נראה כדבר נורא, הרופא חותך בבשר החי, אך בראיה מקיפה מבינים אנו שזה הוא לטובתו של החולה, שהחבורה הזו היא לטובתו ולרפואתו, וממילא על החולה לשמוח עם הסכין החד שחותך בבשרו, כי הוא מבין את התכלית שבדבר.

נכון, זה מזעזע, וזה צריך לזעזע, השאלה היא לאן מנתבים את הזעזוע, אם מביטים על כל המאורע הנורא הזה כ"מחדל" צבאי, אזי באמת מי שסמך על כוחם ועוצם ידם עד היום, יש לו ממה לפחד ולרעוד ולא לישון בלילות, כי הנה התברר שבאמת אין לו על מי להשען, וכל הצבא החזק והאדיר הינו 'משענת קנה רצוץ' לבוטחים בו.

אך באם מביטים אנו על מה שקרה, בעיניים תורניות, נבין שהיה כאן 'ניתוח' דחוף להציל את האומה הישראלית מאבדון ח"ו, לעורר אותנו שחלילה לא נשכח את צור ילדתנו, כי בשנים האחרונות הציבור ה"ישראלי" הולך ומאבד את הקשר האחרון שהי' לו עם היהדות, עד כדי עריכת אירוע תועבה ענק בעיצומה של שבת וחג עם אלפי משתתפים, כאשר כל ג' העבירות החמורות חוגגים שם באופן הכי מבחיל ומזעזע שרק יכול להיות ר"ל; חילולי שב"ק בפרהסיא ובציבוריות הולכים ומתרבים ר"ל; מליוני ילדי

ישראל מתחנכים כגויים גמורים ר"ל; דברי חירוף וגידוף כלפי מעלה נשמעים מפיהם של ראשי השלטון ואין פוצה פה ומצפצף, ולדאבון לב הרשימה עוד ארוכה...

אך לא רק מעבר למתרס החילוני מאבדים יותר ויותר את הקשר עם היהדות והתורה"ק, כי אם לצערנו גם עמודי העולם החרדי הולכים ומתרופפים, אם זה בכניעה ההולכת וגוברת לדרישות רודפי היהדות לשינויים מרחיקי לכת במוסדות החינוך והחדרת זמורות זרות בתכני הלימודים, אשר בכך מסירים את השמירה של כלל ישראל כמפורש בפסוק (תהלים ח, ג) "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז להשבית אויב ומתנקם"; אם זה בהחדרת לימודי אקדמיה שנאסרו ע"י כל גדולי ישראל; אם זה בהחדרת תרבות קלוקלת של בילוי וערבי שירה עם אלילי זמר פסולים וניגונים פראיים (טרנסים בלע"ז) שלולי המילים היהודיות שמבליעים בהם, מתאימים הם יותר לאירוע של כושים בהארלם שבמנהטן ניו-יורק...; אם זה בפתיחת "שערי פרנסה" - בפרט לבנות ישראל - במקומות מפוקפקים וחילוניים לגמרי או למחצה, שלאחרונה אף הותרה "עבודה" בצבא, דבר שכל גדולי ישראל פסקו שהוא יהרג ובל יעבור; אם זה בהתרת כלים "מוגנים" כביכול, שכבר הורידו אלפים לבאר שחת ה"י, ולדאבון לב הרשימה עוד ארוכה...

אז מה באמת חשבנו, שהקב"ה שכל כך אוהב אותנו, יתן לבניו לשקוע בטומאות מצרים וכנען, ולנו החרדים, לדדות אחריהם בקצב איטי יותר, ולא יעורר אותנו?! שיתן חלילה שלא יותר מכלל ישראל שם ושארית?! לא ולא! אבא שבאמת אוהב את ילדיו, אינו מניח להם לרוץ לכביש הסואן, וכשהוא רואה שרמזים דקים אינם די מובנים, הוא שולח רמזים עבים יותר, ואם גם אלו אינם מספיקים, הוא נאלץ לפעול ביד קשה, וזאת בלבד אמור להכניס בנו שמחה עצומה, שהאבא הרחמן לא נותן לנו לרוץ לכביש הסואן ולאבד חלילה את חיי הנצח.

* * *

זוהי ההסתכלות היהודית, על "נתוני הזוועה". אך אלו שלא חונכו על ברכי האמונה, ולנגד עיניהם מתנפצת אשליית הלאומיות, אין כל פלא שהם נתונים בפחד וחרדה מהמציאות הטופחת על פניהם.

אז מה עושה השלטון הכפרני להרגיע את תושבי מדינתנו? לנחמם בדברי אמונה המחזקים ומרגיעים, זה הרי לא בא בחשבון, שהרי זה יהיה היפך ממטרת הקמת המדינה (כאמרתו הידועה של הגר"ח מבריסק, שלא המטרה היא המדינה, ועקירת הדת היא האמצעי, כי אם להיפך).

אזי ישבו חכמי חלם, ומצאו "פתרון" נפלא לגשר הרעוע... ויקרא שמו ב"ישראל": 'מודל כנ"ף' שלטענתם יהווה "מענה מושלם להגן על הווה ועתיד חיינו", 'ב'מודל כנ"ף' מענה מקצועי וחיוני להתמודדות בזמני החירום" אך אם חשבנו שרק אצל החילונים חסרי האמונה, יש מקום למודל, הרי שאנו מתוודעים לכתבה בעיתון חרדי, שבאם יוסתר שמו של העיתון משולי העמוד, היינו בטוחים שמדובר בעיתון חילוני רדיקלי, שאפילו לא טורח בכל הכתבה להזכיר שם שמים.

וכך מתנוססת לה הכותרת בעיתון החרדי: "נוכח נתוני הזוועה ואי הבהירות העתידית, הושק בעוצמה 'מודל כנ"ף' היסודי". בכתבה מסבירים על הסיבה להשקת המודל, כי "לתקופה מאתגרת זו יהיו השלכות עצומות על חייהם של מיליוני אנשים, ולא הכוונה על חיי הלוחמים בחזית אלא על כל אחד ואחד וגם מהעורף", והם מומשיכים "המציאות שנכפתה עלינו ברצח הזוועתי של מעל 1300 יהודים, פרשיית החטופים ובמקביל פציעתם של האלפים, משפיעה ישירות על כל אחד מאיתנו. הנתונים המצמררים לצד אי הוודאות העתידית, גרמו את הקדמת השקת 'מודל כנ"ף' ע"י ארגון 'לחיות!', כאשר המודל מעניק ארגז כלים עוצמתיים להתמודדות יסודית המתאימה במיוחד עבור תקופה זו".

בהמשך מגלה לנו הכתבה ש"המודל עצמו גובש ויוצר מאין ספור מחקרים עולמיים, לצד תובנות נדיר באופן שאין לו אח ורע, מתוך נסיון כביר של עשרות אלפי פניות שהגיעו למוקד הטלפוני 'מקשיבים' שע"י ארגון 'לחיות!' במשך קרוב לעשרים שנה".

אז אם עדיין לא הבנתם, מדובר במודל שכולו מבוסס על "ראש גוי", איך וכיצד מתמודד גוי שמאומה אין לו עם אמונה, ובודאי לא עם תורת ישראל, מבוסס על פסיכולוגיה, שמדי זמן פוסלת את השיטה

ששיטה זו וזו תועיל להרגיע, ולמחרת יגיעו למסקנה אחרת, וכן הלאה... בעת שאנו עם הנבחר, מצויידיים ב"שיטה" שהוכיחה את עצמה אלפי שנים, "שיטה" שכמובן רק יהודי עם אמונה ובטחון יכול ליישמה ולהגיע למנוחת הנפש, ואדרבה ככל שיחזק את פחדו ויראתו מבורא עולם, כך תתחזק שלוות ורוגע נפשו. חבל, חבל מאד שעוזבים מקור מים חיים, לחצוב בורות נשברים.

בואו ננצל את המצב, להתחזק עוד יותר ביראת אלקים, וכך נזכה בס"ד לעבור את התקופה בישוב הדעת בשמחה ובטוב לבב, ללא פחדים וללא שום צורך בטיפולים טפשיים שבמקרה הטוב אינם מועילים ולסיום נעתיק מתוך תפילתו של הגה"ק רבי מאיר מאפטא ז"ע בעל 'אור לשמים' התואמים מאד למצבנו: "ריבון העולמים, ידעתי כי הנני בידך לבד כחומר ביד היוצר, ואם גם אתאמץ בעצות ותחבולות, וכל יושבי תבל יעמדו לימיני להושיעני ולתמוך נפשי, מבלעדי עוזך ועזרתך אין עזרה וישועה."

ולו פעם אחת שם שמים בכל הכתבה). מה לנו עם ההבנה הגויית? ובפרט שכל בר דעת רואה את התוצאות של ה"הרגעה" הפסיכולוגית. איך זה ש"אותי עזבו מקור מים חיים, לחצוב להם בורות נשברים, אשר לא יכילו המים" (ירמ' ב' י"ג)?!

בואו ונקרא מה שכתב רבינו הגר"א זיע"א בביאורו על הפסוק (משלי י כז) "יראת ה' תוסיף ימים" וז"ל: "כאשר האדם תמיד ביראה ופחד חייו אינם חיים ויכול למות מן הדאגה בימים מועטים, אבל יראת ה' תוסיף ימים, ואינו כשאר היראות ופחדים ושנות רשעים תקצורנה, כלומר והרשעים אע"פ שהן יושבים בשלוה ואין פחד אלקים נגד עיניהם וראוי להם להאריך ימים, אעפ"כ תקצורנה, וגם מחמת שהם רשעים ופורקין מעליהם עול מלכות שמים שנותם מתקצרין".

לאן הגענו! מה אנו מחליפים במה, אמונה ובטחון המשרים רוגע ומנוחת הנפש באדם, ב'מודל' מטופש שהיום מפעיליו סוברים

הקודמת, ומחליפתה בחדשה וחוזר חלילה. האם הם הצליחו בשיטות שלהם? צאו הרחובה ובעיניכם תיווכחו במצב העגום של ההמון עם. תנסו לתפוס שיחה גלויית לב עם אחד מהם, ואם הוא יהיה אמיץ דיו, הוא יגלה לכם את מצפונו לבו, שהוא לא מרגיש טעם בחיים, הוא לא מרוצה מהמון דברים, ובודאי שהוא רחוק משמחה, רוגע נפשי ושלווה.

כותב שורות אלו שוחח בימים אלו עם נהג מונית, כשהוא מודה בפניי שהוא כל היום במתח ובדאגה, כי זה מה שהוא רואה ושומע ללא הרף מה"אינפוזיה" הצמודה אליו כמעט 24 שעות ביממה... הוא התבטא בפניי "אני מקנא בך, אתה אדם משוחרר ושמח, אני שבוי וקשה לי להתנתק מזה אפילו שאני מבין היטב שזה הורס לי את החיים".

כך גם יצא לי לשמוע מידי קרוב, שיהודי מבוגר קרוב משפחתו (שעבר את גיל התשעים+), שהקשר שלו עם היהדות חלש מאד, והוא כמובן צמוד לתקשורת ואינו מחסיר מלהתעדכן ב'חדשות', מאז שאירע האסון המדובר, הוא הולך ושוקע בדיכאון נוראי ומצבו הולך ומתדרדר, והוא בחד וחרדה המלווים אותו יום ולילה, ל"ע.

האם טיפול פסיכולוגי, ישחרר אותם מהלחץ והפחד? בודאי שלא, כי הם לעולם לא יקבלו הדרכה מאנשי ה'מודל' כיצד להפטר מהצרה הצרורה הלזו, שחמסה את שארית הרוגע שעדיין נותרה להם עד ליצירתו החדשה של הס"מ ש"כבשה את העולם"...

הפתרונות של 'מודל כנ"ף' אינם מתאימים ואינם יעילים אפילו לחסרי אמונה, קל וחומר ליהודי מאמין, שבידו ה'תרופה' האמיתית לפחדים וחרדות עקב מצבים בלתי שגרתיים כאסון המדובר (ואיננו מדברים במקרים קיצוניים הנובעים מבעיה נפשית עמוקה, ללא סיבה חיצונית). שום מודל שבעולם, אינו יכול להתמודד עם כוחה של אמונה כמרפא לנפש, כי רק ההבנה הזאת, שאנו בחיקו של אבא רחום מאין כמוהו, היא זו שביכולתה להביא למרגוע תנינוק הנישא על חיק אמו.

לא יאומן, שעיתון המכנה עצמו 'חרדי', מייחצן מודל שנבנה על פי "מחקרים עולמיים" (כשהוא אפילו לא טורח להזכיר

מתי לא ומתי כן?!...!

כידוע לכולנו, בשנים האחרונות הולכת וגוברת דרישת פקחי משרד החינוך, שלא ללמד את הילדים הקטנים על עניינים דוגמת הריגת הבל על ידי קין, עקידת יצחק וכו', מאחר והם יכולים לגרום "תראומה ונזק לנפש הילד".

והנה בימים אלו עקב החשש של חדירת מחבלים למקומות ישוב, הגיעו חיילי הצבא להתאמן ברחובות ביתר (בו בזמן שאימונים מסוג זה נעשים במדברות במבנים המוקמים לצורך זה) עם כלי נשקם, למול עיניהם המשתאות של ילדי ישראל (התמונה פורסמה לראווה בעיתונות).

והשאלה עולה מאליה: האם במראות אלו אין חשש שזה יגרום לילדים תראומה וישרוט את נפשם? מדוע על זה אפשר לשמוע "הסברים" כיצד זה רק מעצים את הילדים?!...! בכבוד רב, תושב ביתר

היכן האחריות?!

אבקש להיות לפה לרבים מתושבי עירנו כדלהלן:

בעירנו מודיעין עילית פרסמה העירייה מודעה לבנות ישראל הכשרות והצנועות, כדלהלן: "עקב המלחמה עירית מודיעין עילית מזמינה נערות להרשם למיזמי התנדבות"

כידוע שמאז ומתמיד קיימים מיזמי התנדבות שונים בבתי חולים, התנדבויות של מפעל הפיס וכיו"ב, התנדבויות שהם להדיא עקירה ברורה של "כל כבודה בת מלך פנימה".

לא ידוע לי מה כולל המיזם המדובר ויתכן שאין בהם כל רע, אך כל בר דעת מבין שבעת חירום פעילות במישור זה עלולה לפגוע בצניעותן של בנות ישראל הכשרות והצנועות, כי כפסע בין פעילות עם נוער בעיר, לפעילות מורחבת הכוללת השתלבות ברוח הפרצים הזרה המציפה בימים אלו את היהדות החרדית, מסוג ההתנדבויות (שתמונותיהם פורסמו) בהם בנות ישראל צנועות עוסקות בקטיף בפרדסים כדי לסייע במאמץ המלחמתי של משבר החקלאות, וכן במוקדי פעילות בדרום למען הצבא והאזרחים.

מן הראוי היה בזמנים כה טרופים כאשר הבלבול מקיף מכל עבר, לחזק את בנות ישראל בצניעות ובכל כבודה בת מלך פנימה שזה הדבר הכי נצרך להסיר חרון אף מישראל, ולא לגרור אותן למיזמים שעלולים להביא אותם למחוזות מסוכנים.

אין לנו שום צורך להוכיח סולידריות לאף אחד, אדרבה עלינו לחנך לצעדים הפוכים כדי לתת להן חיסון מרוחות העוועים המציפים את כל האויר.

כבוד רב תושב העיר

חיילות במסווה

"אזרחיות עובדות צה"ל"

לכבוד מערכת קול החינוך בעיתון החילוני "ידיעות אחרונות" פורסמה ידיעה, שכל מילה מתוכה פולחת לב:

"ביום ראשון בבוקר, 24 שעות אחרי הזוועה בעוטף עזה, בשעה שעם ישראל עוד לא התחיל לעכל את ממדי האסון שלתוכו הוכנסנו כולנו, קיבלתי בקשה מתוכנית "הדסים" - מסגרת של אזרחיות עובדות צה"ל שבה 200 נשים חרדיות עובדות בתפקידי מחשוב רגישים במודיעין ובחיל האוויר. היה מי שביקש לדאוג להן לארוחות ערב, כי הן בתשע בערב עוד לא זזות מהמסכים וממשיכות בתפקידן הרגיש והחשוב אל תוך הלילה".

כפי הנודע, אותן "אזרחיות" עובדות צה"ל נשארו אל תוך הלילה לא דווקא מרצונן הטוב, כי אם בהוראה מהמפקדים העומדים על גבן, כך שגם אם למען המסווה הדביקו להם את התואר "אזרחיות עובדות צה"ל" אין ביכולתן לסרב להוראות, כי הן חיילות לכל דבר וענין, וכל רגע ורגע הן עוברות על איסורם הנורא של כל גדולי ישראל שפסקו שהשירות לנשים (אפילו שירות לאומי) הוא ביהרג ואל יעבור.

בימים כתיקונן, ידיעה שכזו היתה גורמת לזעזוע ורעש בכל שכבות היהדות החרדית, ואילו כיום הכל ממשיך לזרום כאילו מאומה לא אירע. איך זה שהגענו למצב נורא שכזה? אין זה כי אם כאשר נודע לראשונה על תוכנית "הדסים", וכי ישנן סמינרים המשתפים פעולה עם התוכנית, התגובה הרבנית איחרה לבוא, מה שגרם לקרירות שתוצאותיה היא שכיום כבר משובצות בתוכנית כ-200 נשים חרדיות, שזה אומר שהפירצה כבר מצויה עמוק בציבור החרדי.

כמובן שטוב מאוחר מלא כלום, ולפחות כעת, כאשר רואים את התוצאות הנוראות מול העינים, מן הראוי היה להפוך עולמות, ולהוקיע את הנסיון המרושע להפוך את בנות ישראל לחיילות בצבא השמד רח"ל.

כי אם החרש נחריש לעת הזאת, לא נגיעי! האם ממתניים אנו, שכבר יהיה מאוחר מידי? מוכרחים להתעורר, ליידע ולהזעיק את הציבור על המתחולל, כי אין ספק שהציבור בכללותו רוצה בטוב וכאשר יתוודע למציאות הנוראה, יקום ויעשה את הנדרש.

כבוד רב, י.ש. ב"ב

לאומיות וציונות לבנות ישראל!?

תא קולי

סיפר לי אברך נאמן, על מורה בסמינר שנכנסה לכיתה, ולהפתעתה רואה 'דגל ישראל' תלוי על הקיר. היא ביקשה מהבנות להורידו, אך הם לא הבינו מדוע, "הרי הם שומרים עלינו"?

הבנות טענו שזה 'ארץ ישראל' ואנחנו גרות כאן! המורה הסבירה להם שזה 'המדינה'... הבנות התעקשו וטענו "מה את רוצה, שבעלך ילך לצבא? הרי הם בין כה לא לומדים" וכו'.

התפתח דיון והמורה חשבה שהן מתביישות להתקפל בפניה, ומשכך היא הירפתה. בעקבות כך היא דיברה ע"ז בכיתה נוספת (חסידית) וגם שם היו ויכוחים. לתדהמתה אחת המורות החשובות אמרה לה שהוויכוח סביב נושא זה "אינו ראוי".

השבוע נכנסה המורה הנ"ל שוב (שבוע אחרי!) לכיתה, והיא רואה שהדגל עדיין תלוי באותו מקום! משכך היא התעקשה שאחת הבנות תוריד אותו.

*

תא קולי

מורה חסידית הכינה מודעה (המצו"ב), תחת הכותרת "חרבות ברזל", כאשר מלבד המשמעות השלילית שבתוכן המודעה, שכאילו "שותפים" אנו למלחמה, כמו כן בכינוס עצמו הזכירו להתפלל על החיילים ולא כפי שהיה בכל השנים בעת המלחמות להתפלל על כלל ישראל שינצלו מכל צרה וצוקה כאשר לאחר אמירת תהלים אמרו "אחינו כל בית ישראל" וכו' ותו לא!

יצויין שאחת המורות חתכה את ההזמנה והביאה לתלמידות רק את החלק הטכני שבו. לצערינו אין פלא שהגענו למצב שכזה, שהרי בשנים האחרונות הס מלהזכיר שהחרדים מתנגדים עקרונית למדינה, ואלו הם התוצאות.

